

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou v právní věci

žalobce **B. C. T**, narozeného X,
státní příslušnost: Turecká republika,
trvale bytem X,
t. č. umístěn v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty,

zastoupeného Mgr. Pavolem Mlejem, advokátem,
sídlem Římská 1222/33, 120 00 Praha 2,

proti
žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**,
sídlem Olšanská 2, P.O. BOX 78, 130 51 Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 9. 2025, č. j. CPR-17371-11/ČJ-2025-930310-V240,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

1. Žalobce je cizinec, kterému cizinecká policie uložila správní vyhoštění na dobu 4 let, neboť při námatkové pobytové kontrole zjistila, že se prokázal padělaným dokladem totožnosti občana EU, pobýval zde bez oprávnění k pobytu a tohoto jednání se dopustil opakovaně. Žalovaná toto rozhodnutí potvrdila svým rozhodnutím, které žalobce nyní napadl žalobou.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalované

2. Žalobce v žalobě obecně namítl nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, a že byl zkrácen na svých právech. Odkázal na argumenty uvedené již v odvolání. Žalovaná vytkl, že se s těmito námitkami řádně nevypořádala a dospěla k nesprávným skutkovým i právním závěrům. Napadené rozhodnutí tak představuje nepřiměřený zásah do práv žalobce podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.
3. Žalobce v této souvislosti zdůraznil, že správní orgány mechanicky aplikovaly § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, aniž by individuálně zohlednily osobní, rodinné a sociální vazby žalobce v ČR (zejména jeho dlouhodobý partnerský vztah, stabilní sociální vazby, dobrovolnickou činnost ve spolku Mozaiky Platform Dialog, z. s.) a rodinné zázemí, kdy jeho otec má ve Švýcarsku udělenou mezinárodní ochranu, což dle jeho názoru potvrzuje existenci reálných obav z pronásledování.
4. Dále žalobce namítl, že správní orgány v rozporu s § 3 a § 50 správního řádu neprovedly žalobcem navržené důkazy (výslech jeho přítelkyně a svědků, předložení lékařských zpráv), které považovaly za irelevantní. Odmítly vyžádat si jejich doplnění a nezohlednily, že vyhoštění by mohlo žalobcův zdravotní stav zhoršit, čímž porušily čl. 7 Listiny základních práv a svobod a zásadu humanity dle § 2 odst. 4 správního řádu.
5. Žalobce též namítl, že závazné stanovisko a jeho potvrzení ministrem vnitra, které bylo podkladem pro napadené rozhodnutí, neodpovídá skutečnému stavu v zemi původu žalobce a je vnitřně rozporné a tudíž nepřezkoumatelné – přestože připouští mučení přívrženců hnutí Hizmet, konstatuje, že vycestování žalobce je možné.
6. Žalobce rovněž namítl nepřiměřenost uložené doby, po kterou mu nelze umožnit vstup na území; žalobce spolupracoval, projevil lítost a v ČR žije od roku 2019, opakovaně přitom usiloval o legalizaci pobytu. Žalobce dodal, že aktuálně je s ním vedeno azylové řízení o jeho žádosti.
7. Žalobce s ohledem na uvedené navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil k novému projednání.
8. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že protiprávní jednání žalobce bylo řádně zjištěno, doloženo a dostatečně odůvodněno, včetně otázky dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Navrhla zamítnutí žaloby a plně odkázala na odůvodnění obou rozhodnutí.

III. Posouzení věci Městským soudem v Praze

9. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)]. Rozhodl o věci bez ústního jednání, neboť účastníci řízení se k výzvě soudu dle § 51 odst. 1 s. ř. s., ve stanovené lhůtě nevyjádřili, soud přitom neshledal ani potřebu provádět dokazování nad rámec předloženého správního spisu.

10. Žaloba **není důvodná.**
11. Při posuzování věci soud vycházel z následující právní úpravy.
12. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 1, 4 a 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) [p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace [dále jen „členských států EU a smluvních států“], a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let,
 1. prokáže-li se cizinec policii dokladem, který je padělán, anebo dokladem jiné osoby jako dokladem vlastním,
 4. pobývá-li cizinec na území nebo na území [členských států EU a smluvních států], bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn,
 9. porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí.
13. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců [p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
14. Ze správního spisu vyplynulo, že dne 8. 4. 2025 provedla hlídka cizinecké policie pobytovou kontrolu v provozovně Lider Kebab na Praze 9, kde žalobce pracoval jako obsluha. K výzvě policie žalobce předložil bulharský občanský průkaz č. 664363852 (dále jen „OP“) na jméno R. N., nar. x, st. příslušnost Bulharsko, protože však hlídka pojala podezření, že by se mohlo jednat o padělek, jelikož jistící prvky průkazu neodpovídaly originálu, žalobce zadržela a za pomoci přiložení služebních pout ho eskortovala na služebnu k dalším úkonům. Následně byl žalobce ztotožněn pod identitou uvedenou v záhlaví tohoto rozsudku, a žalobce sdělil, že je to jeho skutečná totožnost. Dodal, že totožnost uvedená v předloženém OP je smyšlená pro účely padělaného dokladu. Další lustrací bylo zjištěno, že žalobce se na území ČR nachází neoprávněně.
15. Dále správní spis obsahuje úřední záznam ze dne 9. 4. 2025, dle kterého správní orgán I. stupně ověřoval nabytí právní moci usnesení o nepřiznání odkladného účinku žalobě evidované Městským soudem v Praze (pozn. soudu - nesprávně uvedeno Krajský soud v Praze) pod sp. zn. 20 Az 15/2022, a to dne 8. 8. 2023.
16. Lustrací v příslušných databázích správní orgán I. stupně ověřil, že žalobci bylo dne 16. 12. 2021 (čj. CPR-32121-21/ČJ-2021-931200-SV) uloženo správní vyhoštění se zákazem vstupu na území v délce 6 měsíců, z důvodu podle § 119 odst. 1 písm. b) bodů 3 a 4 zákona o pobytu cizinců; rozhodnutí nabylo právní moci dne 3. 10. 2022 a jeho platnost uplynula 3. 5. 2023.

17. Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) v souvislosti se zahájením řízení o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodů 1, 4 a 9 zákona o pobytu cizinců, žalobce vyslechla dne 8. 4. 2025 za účasti tlumočníka do jazyka tureckého. Z protokolu o tomto výsledku (čj. KRPA-115113-5/ČJ-2025-000022-SV) vyplynulo, že na území schengenského prostoru (Švýcarsko) přicestoval v roce 2018 z Turecka letecky na studentské vízum, od té doby je na území schengenského prostoru. Ze Švýcarska přicestoval do ČR poté, co byl v rámci dublinského řízení vrácen dne 31. 7. 2023, přesné datum si nepamatuje, od té doby je v ČR. O zamítnutí své žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 3. 10. 2020, která byla zamítnuta 9. 9. 2021 a nabyla právní moci ve stejný den, věděl, i to, že měl 30 dnů na vycestování, z území však nevycestoval. Věděl též o tom, že v případě jeho opakované žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 22. 11. 2021 došlo taktéž k zamítnutí a následné žalobě proti rozhodnutí nebyl přiznán odkladný účinek dne 8. 6. 2022. K dotazu správního orgánu I. stupně, zda věděl o vydání rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 16. 12. 2021 s dobou vyhoštění na 6 měsíců (do 3. 5. 2023) i o zamítnutí jeho odvolání proti tomuto rozhodnutí, odpověděl kladně, z území nevycestoval. Taktéž si byl vědom, že od 1. 8. 2023 pobývá na území EU bez platného pobytového oprávnění.
18. K předloženému padělanému občanskému průkazu žalobce uvedl, že ve vlasti měl problémy, na sociální síti Telegram našel na někoho kontakt, kdo zařídí doklad, neměl jinou možnost. Ve vlasti studoval vojenské gymnázium, byl však převrat, jeho školu zavřeli a řekli, že jsou teroristi, proto ho chtějí zatknout. V Turecku hledají i jeho otce, vše žalobce uvedl v azylovém řízení. Chtějí, aby se jeho otec vrátil do vlasti, ten má ve Švýcarsku udělen azyl z politických důvodů. Žalobce také žádal o azyl, v ČR a ve Švýcarsku, o jiné oprávnění k pobytu nežádal, svůj pobyt se snažil legalizovat tím, že podával žádosti o azyl. Falešný doklad, za který zaplatil 600 €, si obstaral proto, že se nemůže do vlasti vrátit, tak chtěl mít nějaký doklad. Nemůže nikam jít, protože Švýcarsko jej vrátilo do ČR. K dotazu správního orgánu, proč si nevyřídil nový cestovní doklad, po skončení platnosti jeho starého cestovního dokladu (do 20. 9. 2021), žalobce uvedl, že byl koronavirus, neměl možnost si nový doklad vyřídít.
19. Ke svým rodinným a osobním poměrům žalobce uvedl, že je svobodný a bezdětný, ve vlasti má matku, která se znovu vdala, a bratra, otec žije ve Švýcarsku, má tam azyl, rodinné příslušníky v ČR nemá. Nemá zde ani žádnou osobu, vůči níž by měl vyživovací povinnost nebo by ji měl v péči a tuto péči by nebylo možné zajistit jiným způsobem, v ČR se nenachází žádná osoba, která by jeho vycestování pociťovala jako zásah do svého rodinného a soukromého práva. V ČR nevlastní žádný majetek, pouze osobní věci, nic nevlastní ani ve vlasti, bydlel tam u matky, žádné zázemí tam nemá, naposled byl v Turecku v roce 2018. Žalobce též uvedl, že v ČR nenavázal žádné ekonomické, společenské či kulturní vazby, nezapojuje se zde ani do veřejného dění, žádné závazky nebo pohledávky zde nemá. Zdravotní pojištění v ČR nemá, lékaře nenavštěvuje, léky ani návykové látky neužívá, pouze občas mívá problémy s tlakem. Na území ČR trestnou činnost nikdy nepáchal, s výjimkou toho, že se při svém zadržení příslušným orgánům prokázal padělaným dokladem. K dotazu správního orgánu, zda je žalobci známá nějaká překážka, která by mu bránila ve vycestování nebo zda mu ve vlasti hrozí nějaké nebezpečí, žalobce uvedl, že se nemůže do vlasti vrátit, má tam problémy, což několikrát v průběhu výsledku zopakoval. V ČR chtěl zůstat, dokud se nevyřeší jeho problém ve vlasti, chce zde studovat. V případě svého vyhoštění dobrovolně nevycestuje, chce zůstat v ČR a studovat. Peníze na svůj pobyt a vycestování nemá, svůj pobyt zde si financuje z peněz, které mu posílá otec. K možnosti uložení mírnějších opatření

podle § 123b zákona o pobytu cizinců uvedl, že v ČR žádnou adresu pobytu hlášenou nemá, bydlí však na adrese v Praze, kterou uvedl, bydlí tam dva měsíce, nájemní smlouvu nemá. Nemá ani finanční prostředky na finanční záruku, ale hlásit by se chodil. Další doplnění či změny výsledku nežádal a vlastnoručně protokol podepsal jako úplný a správný.

20. Správní spis také obsahuje odborné vyjádření podle § 105 odst. 5 trestního řádu z oboru kriminalistiky, technického zkoumání dokladů a písemností, ze dne 8. 4. 2025, čj. KRPA-115177-2/ČJ-2025-000021, k předloženému průkazu totožnosti, z něhož na základě provedeného zkoumání vyplynulo, že se jedná a celkový padělek.
21. Správní orgán I. stupně si dne 8. 4. 2025 vyžádal (čj. KRPA-115113-7/ČJ-2025-000022-SV) též závazné stanovisko k možnosti vycestování žalobce podle § 120a zákona o pobytu cizinců, kdy v tomto závazném stanovisku ze dne 9. 4. 2025, čj. KRPA-115113-13/ČJ-2025-000022-SV, ev. č. ZS58444, bylo konstatováno, že vycestování žalobce je možné. Přiložena je též Informace OAMP ze dne 6. 8. 2024 – Turecko: Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv. Toto závazné stanovisko bylo přezkoumáno ministrem vnitra ČR pro potřeby odvolacího řízení závazným stanoviskem ze dne 17. 9. 2025, čj. MV-97875-2/OAM-2025, kterým bylo potvrzeno, že vycestování žalobce do země původu je možné. Toto nové stanovisko bylo vypracováno na podkladě Informace OAMP ze dne 28. 5. 2025 – Turecko: Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, která je součástí správního spisu.
22. Žalobce byl následně dne 10. 4. 2025 na Obvodním soudě pro Prahu 9, kde se účastnil trestního řízení v jeho věci, zajištěn na základě rozhodnutí ze dne 8. 4. 2025, čj. KRPA-115113-11/ČJ-2025-000022-ZSV, podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců a doba zajištění byla stanovena dle § 124 odst. 3 téhož zákona na 90 dnů (viz úřední záznam čj. KRPA-115113-14/ČJ-2025-000022-SV). Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 25. 4. 2025, čj. 8 T 24/2025, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přečinu padělání a pozměnění veřejné listiny podle § 348 odst. 1 alinea 1, 2 trestního zákoníku a odsouzen k podmíněnému trestu odnětí na dobu 4 měsíců s odkladem na 18 měsíců. Tento rozsudek byl ve výroku o trestu zrušen rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 17. 7. 2025, čj. 9 To 185/2025, který žalobce nově odsoudil k trestu vyhoštění z území ČR na dobu 30 měsíců a k propadnutí věci, a to padělků označeného průkazu totožnosti Bulharské republiky.
23. Dne 10. 4. 2024 byl žalobce seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí (čj. KRPA-115113-25/ČJ-2025-000022-SV), doplnění nebo změn nežádal a nežádal ani o seznámení se s podklady, ze kterých ministerstvo vycházelo při vypracování závazného stanoviska.
24. Správní orgán I. stupně následně vydal dne 23. 4. 2025 rozhodnutí čj. KRPA-115113-29/ČJ-2025-000022-SV, kterým žalobci uložil správní vyhoštění v délce 4 let podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 1, 4 a 9 zákona o pobytu cizinců, tj. z důvodu, prokázání se policii padělaným dokladem, pobytu na území bez pobytového oprávnění v období **od 7. 9. 2023 do 8. 4. 2025** (celkem 579 dnů) a opakovaného porušování právních předpisů. Dobu k vycestování stanovil žalobci na 20 dnů od právní moci rozhodnutí.
25. O podaném odvolání ze dne 30. 4. 2025, které žalobce v průběhu řízení několikrát doplňoval (2. 5. 2025, 15. 5. 2025 a 20. 5. 2025), rozhodla Police ČR, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „žalovaná“) podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), rozhodnutím ze dne 29. 9. 2025, čj. CPR-17371-11/ČJ-2025-930310-V240, tak, že odvolání zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

26. Žalobce ke svému odvolání postupně přiložil potvrzení spolku Mozaiky Platform Dialog, z. s., o dobrovolnické činnosti žalobce ze dne 23. 4. 2025, čestné prohlášení jeho přítelkyně ze dne 28. 4. 2025, rozhodnutí ze dne 24. 7. 2023 o vyhovění azylové žádosti otce žalobce, a jejich neoficiální překlad, prohlášení pana M. F. S. ze dne 16. 4. 2025, prohlášení matky žalobce ze dne 21. 4. 2025, prohlášení otce žalobce ze dne 18. 4. 2025, prohlášení pana M. E. S. ze dne 15. 5. 2025, prohlášení pana P. C. ze dne 15. 5. 2025, prohlášení pana O. A. ze dne 15. 5. 2025, prohlášení A. A. ze dne 18. 5. 2025, prohlášení paní Z. A. ze dne 18. 5. 2025, a návrh na jejich výslech. Tyto návrhy důkazů žalovaná neprovedla a svůj postup přezkoumatelným způsobem odůvodnila (viz dále).
27. Žalovaná v napadeném rozhodnutí reagovala na odvolací námitky. Obecně nezákonnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně neshledala. Plně se ztotožnila se závěry správního orgánu I. stupně, že bylo skutečně jednoznačně prokázáno, že se žalobce přičítaného protiprávního jednání dopustil, nebyly dány důvody pro aplikaci § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a že vydání rozhodnutí o správním vyhoštění je přiměřené. Pokud jde o dobu vyhoštění, žalovaná obecně k námitce nezákonnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně uvedla, že byla určena v zákonném rozmezí a způsobem odpovídajícím zjištěnému porušení zákona, okolnostem případu a zájmu sledovanému zákonem o pobytu cizinců. Současně se uložené opatření nevymyká způsobu, jakým je rozhodováno v obdobných případech, a tedy v souladu s § 2 odst. 4 správního řádu. Při hodnocení existence důvodů, které by znemožňovaly žalobci vycestování postupoval správní orgán I. stupně v souladu s § 120a odst. 1 téhož zákona.
28. Soud předně uvádí, že po prostudování předložených správních spisů a odůvodnění napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že správní orgány zjistily skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, svá rozhodnutí řádně a přezkoumatelným způsobem odůvodnily a v řízení postupovaly v souladu se zákonem, kdy umožnily žalobci plně uplatnit všechna jeho práva. Přitom je též nutné zdůraznit zásadu jednoty správního řízení, dle které z pohledu soudního přezkumu rozhodnutí vydaných správními orgány představuje správní řízení v I. stupni a odvolací řízení jeden celek (k tomu lze namátkou odkázat např. na rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2003, čj. 7 A 124/2000-39, č. 5/2003 Sb. NSS, nebo ze dne 27. 2. 2013, čj. 6 Ads 134/2012-47, ale i na mnohé další). Odvolací orgán tedy může v rámci svého řízení a rozhodnutí napravit případné drobné nedostatky v řízení či v rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
29. Žalobce v dané věci nikdy netvrdil, že se vytýkaných porušení zákona nedopustil. Žalobce pouze obecně argumentuje, že nemůže být do své vlasti vyhoštěn a z jakých důvodů. Poukazuje na nedostatečně zjištěný skutkový stav, protože správní orgány neprovedly důkazy, které navrhl, a vydané závazné stanovisko je prý vnitřně rozporné. Žalobce taktéž namítl nepřiměřenou přísnost uloženého správního vyhoštění, kdy správní orgány vůbec nezohlednily délku jeho dosavadního pobytu na území, a dále, že s nimi spolupracoval, projevil lítost a opakovaně se snažil získat v ČR oprávnění k pobytu.
30. K tomu soud uvádí, že žalobce je povinen vylicit, jakých *konkrétních* nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005-58). Nutno dále připomenout, že míra precizace žalobních

bodů do značné míry předurčuje, jaké právní ochrany se žalobci dostane u soudu. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu správní soud přistoupí. Není na místě, aby soud za žalobce jakkoliv domýšlel další argumenty či vybíral skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci zástupce žalobce [srov. závěry rozsudku rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS].

31. Tento závěr je bez dalšího aplikovatelný i v nyní projednávané věci, zejména pokud jde o obecný odkaz žalobce na argumenty, které uváděl v odvolání. Žalobce prostřednictvím svého zástupce své odvolání doplňoval průběžně celkem třikrát. Pokaždé vznášel další a další nová tvrzení a předkládal k nim návrhy důkazů, především tedy čestná prohlášení několika osob a návrhy výsledků některých z nich. Nebylo však povinností soudu posoudit a vyjádřit se ke všem takto v odvolání a jeho doplněních učiněným tvrzením, neboť žalobce je konkrétně nevymezil. Nebylo ani povinností soudu tato tvrzení, která by svědčila v prospěch žalobce dohledávat nebo vybírat za žalobce.
32. Proto soud uvádí, že v řízení bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce se dopustil tří skutkových podstat, za které je správní orgán povinen, v případě, že dojde k naplnění jejich znaků, uložit správní vyhoštění. Nedisponuje přitom správním uvážením v tom, zda správní vyhoštění uloží, či nikoliv. S ohledem na znění § 119 odst. 1 písm. b) bodu 1, 4 a 9 zákona o pobytu cizinců v daném případě není sporu o tom, že žalobce se při pobytové kontrole prokázal padělaným dokladem, pobýval na území ČR neoprávněně, a to dokonce opakovaně (neboť mu v minulosti již jednou správní vyhoštění bylo uloženo), dle správního orgánu I. stupně v období od **7. 9. 2023 do 8. 4. 2025**, resp. podle žalované již od **3. 11. 2022 do 8. 4. 2025**, což bylo jednoznačně a srozumitelně vyargumentováno v odůvodněních obou rozhodnutí, resp. doloženo výpisy z příslušných lustrací Policie ČR a dále dopočtem dat dle procesního vývoje žalobcových žádostí o mezinárodní ochranu a následných řízení o zajištění a vyhoštění .vytýkaných jednání dopustil a v žalobě ani nenamítl opak. Podstatné v této věci tak je, že byly dány podmínky pro uložení správního vyhoštění, a proto správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud rozhodly o správním vyhoštění žalobce. K jinému postupu nebyly dány podmínky a ani z obsahu tvrzení žalobce v průběhu správního řízení nevyplynuly žádné takové skutečnosti, které by v jeho případě vylučovaly uložení správního vyhoštění (typicky důvody týkající se rodinných vazeb na území určité vyšší kvality v ČR).
33. Samotná délka správního vyhoštění, jejíž nepřiměřenost žalobce v žalobě namítá, správnímu uvážení správního orgánu naopak podléhá, a správní orgán je povinen ji stanovit v rámci zákonem vymezeného rozmezí po zohlednění všech individuálních okolností konkrétního případu. Tím jsou dány meze správního uvážení. Soudní přezkum správního uvážení je pak limitován na posouzení, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo zda je nezneužil a pokud tomu tak není, soud není oprávněn jakkoliv nahrazovat správní úvahu správního orgánu (§ 78 odst. 1 s. ř. s.; srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, čj. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS).
34. V daném případě byla délka správního vyhoštění stanovena na dobu 4 let podle § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Zákon v uvedeném ustanovení vymezuje délku možného vyhoštění *až na 5 let*, čili žalobci bylo uloženo správní vyhoštění v horní polovině zákonem vymezeného rozmezí. Správní orgány však zohlednily, že žalobce se dopustil hned tří závažných protiprávních jednání, které naplňují tři skutkové podstaty pro vyhoštění, a

dále přihlédl též k délce jeho neoprávněného pobytu (tj. 19 měsíců, resp. dle žalované dokonce 29 měsíců). Rovněž tak nebylo možné odhlédnout od skutečnosti, že si žalobce vědomě obstaral padělaný doklad občana EU, kterým se chtěl na území prokazovat, pracoval zde, přestože neměl žádné povolení k pobytu a bylo možné též předpokládat, že pokud by nebyl odhalen pobytovou kontrolou, ve svém protiprávním jednání by pokračoval. Soud se proto plně ztotožňuje též s délkou uloženého správního vyhoštění a jejím odůvodněním, na které v podrobnostech odkazuje, kdy jedinou polehčující okolností byla skutečnost, že žalobce nakonec se správními orgány po svém odhalení spolupracoval. Dále je nutné zdůraznit, že žalobce byl v průběhu správního řízení též pravomocně odsouzen za přečin padělání a pozměňování veřejné listiny, ke správnímu vyhoštění v délce 30 měsíců a k propadnutí padělaného osobního dokladu. Jakákoliv polemika o nepřiměřenosti takto uloženého opatření je proto z pohledu soudu nepřijatelná a zcela účelová.

35. Uložení správního vyhoštění v citelně přísnější délce (4 roky, oproti 6 měsícům při prvním správním vyhoštění) tak bylo dle názoru soudu zcela namístě a logicky odůvodněno. Nebyl důvod žalobci ukládat vyhoštění v dolní polovině zákonného rozmezí či dokonce na stejnou dobu, jako při prvním vyhoštění, neboť takové opatření zjevně žalobce dostatečně neodradilo v opakování protiprávního jednání. K tomu soud znovu zdůrazňuje, že žalobce by se na území ČR pravděpodobně neoprávněně zdržoval déle, pokud by nebyl odhalen hlídkou policie, a během tohoto svého neoprávněného pobytu vykonával též výdělečnou činnost, opět v rozporu s právními předpisy ČR, neboť k tomu neměl žádné oprávnění.
36. Není v zájmu ČR, aby se na jejím území zdržovali cizinci, jejichž pobyt není v souladu s platnými právními předpisy. Žalobce již jeden zákaz pobytu na území v minulosti dostal, přesto mu to nezabránilo v opakování stejného protiprávního jednání. Pokud má žalobce zájem si na území EU, či ČR přivydělávat nebo zde studovat, musí využít k tomu určené zákonné instituty, které má k dispozici, a nikoliv k tomu zneužívat azylová řízení a fikce pobytu z nich vyplývajících. Žalobce přitom již jedno povolení ke studiu v minulosti měl, soud se přitom nedozvěděl, co žalobci zabránilo v tom, aby si požádal o jeho prodloužení či změnu jeho účelu. Pokud tak žalobce neučinil, kdy si musel být vědom toho, že na území cizího státu nemůže pobývat bez příslušného oprávnění, musí být připraven nést důsledky takového jednání ze strany státních orgánů ČR.
37. Žalobci nelze ani přisvědčit, že by se plně integroval do české společnosti, k čemuž navrhoval ve správním řízení provedení výslechů svědků a čestná prohlášení několika osob. Plná integrace do cizí společnosti, zcela jistě nezahrnuje vědomé porušování předpisů a pravidel, která si tato společnost nastavila. Rovněž tak žalobce, neumí česky, nemá v ČR žádné relevantní vazby, které by plné integraci nasvědčovaly, což sám uvedl v průběhu svého výslechu dne 8. 4. 2025; žádným způsobem se nezapojuje do veřejného života, nemá zde jakékoliv osobní, rodinné, společenské, ekonomické, kulturní či sportovní vazby. Skutečnost, že zde navázal trvalý vztah se svou nynější partnerkou se soudu stejně jako žalované, jeví jako zcela účelové tvrzení, neboť o ní ani zmínkou nemluvil v průběhu svého výslechu, a to ani na výslovný dotaz správního orgánu, zda se na území ČR nachází osoba, která by jeho vycestování pociťovala jako závažnou újmu. Je tak zcela zřejmé, že žalobce tento svůj údajně trvalý a hluboký vztah nepovažoval za tak podstatný, aby o něm správní orgán informoval v situaci, kdy s ním bylo vedeno řízení o správním vyhoštění a hrozilo mu tak reálně nucené vycestování z území. Učinil tak až v řízení odvolacím, kdy již byl zastoupen advokátem, a tak se tato argumentace jeví opravdu jako „pouze“ profesionální snaha jeho zástupce o co nejpríznivější výsledek řízení pro svého klienta, resp. jako součást

účelové procesní strategie žalobce. Z čestného prohlášení tvrzené přítelkyně žalobce, ani z jeho vlastních tvrzení přitom nevyplynuly žádné detaily ohledně kvality a délky jejich vztahu (žádný z nich nespecifikoval, odkdy se znají, zda spolu žijí ve společné domácnosti, odkdy trvá jejich vztah, apod.) a tyto skutečnosti dovodila až žalovaná svou vlastní činností, kdy zjistila, že žalobcova přítelkyně zde pobývá teprve od konce roku 2024 na základě povolení k pobytu za účelem studia, kdy se mohli se žalobcem na území ČR seznámit nejdříve, což bylo již v době, kdy žalobce neměl svůj pobyt v ČR jistý a pobýval zde pouze na základě opakovaně podávaných a opakovaně odmítaných žádostí o mezinárodní ochranu. Dále bylo zjištěno, že oba partneři mají bydliště na jiných adresách, dokonce v jiných městech. Již jen z těchto skutečností jasně vyplývá, že nově tvrzený partnerský vztah žalobce nemohl mít jakýkoliv vliv na výsledek řízení o jeho správním vyhoštění, proto se soud ztotožnil i s postupem žalované, pokud neprovedla výsledek přítelkyně žalobce, neboť tento důkaz by byl zcela nadbytečný. Žalovaná přitom nepochybovala existenci žalobcova nově tvrzeného partnerského vztahu.

38. Obdobně se soud ztotožnil i s postupem žalované, pokud neprovedla ani další z navržených důkazů v odvolání žalobce, konkrétně výsledků navržených osob či jejich čestná prohlášení. Žalovaná zcela precizně a podrobně argumentovala tím, že uvedené osoby, údajní přátelé žalobce, resp. jeho rodiče, nemohli svými prohlášeními nebo tvrzeními v rámci výsledku ovlivnit výsledek řízení ve prospěch žalobce, neboť z jejich tvrzení nevyplynulo ničeho konkrétního ve vztahu k zamýšlenému prokázání plné integrace žalobce do české společnosti. Na tuto argumentaci soud plně odkazuje a ztotožňuje se s ní. Vyjádření těchto osob jsou skutečně obecná a ničím dalším nepodložená, a hodnoceno v souvislosti s dalšími v řízení prokázanými skutečnostmi dokonce protichůdná (viz výše zejména bod 36.). To platí nejen o trestní historii žalobce, ale také ve vztahu k tvrzení o narušeném vztahu s jeho matkou, přičemž ta mu poskytla písemné prohlášení, v němž se velmi naléhavě přimlouvá za neuložení opatření vyhoštění žalobci. Žalovaná přitom výstižně též poukázala na skutečnost, že tyto osoby se zavázaly žalobci poskytnout práci i ubytování až poté, co žalobci hrozilo správní vyhoštění, přičemž poskytnutí práce žalobci je navíc v rozporu s právními předpisy, neboť žalobce nedisponuje povolením k pobytu.
39. Pokud žalobce argumentoval svým působením ve spolku Mozaiky Platform Dialog, z. s., tato skutečnost rovněž nevypovídá o jakékoliv integraci do české společnosti, jednak tím, že jde o české islámské náboženské hnutí, které rozvíjí odkaz Fetullah Gülena, čili tato organizace nijak nepropojuje cizince s cílem je integrovat do české společnosti, právě naopak. Pokud toto potvrzení mělo směřovat k prokázání žalobcových sociálních vazeb na území, je potřeba uvést, že z něj vyplynulo pouze to, že žalobce se ve spolku zapojil jako dobrovolník v období od 2019 do 2020. Není zde definováno, jakým způsobem, nicméně tato jeho činnost zjevně již 5 let netrvá, žalobce se tak nemůže odvolávat na nějaké své aktuální, natož hluboké sociální vazby v ČR, neboť toto potvrzení je nijak neprokazuje.
40. Tvrzená rodinná vazba na otce, který je azylantem ve Švýcarsku, byť žalobce tvrdí, že i on sám žádal o mezinárodní ochranu ze stejných důvodů, jako jeho otec, není pro tuto věc jakkoliv relevantní. Jednak je evidentní, že jsou oba schopni žít samostatně každý v jiné zemi, dlouhodobě; jednak nelze bez dalšího tvrdit, že důvody, které svědčily pro přiznání mezinárodní ochrany žalobcovu otci, musí svědčit stejným způsobem i jemu, byť by tyto důvody byly stejné, neboť každá azylová žádost se posuzuje individuálně, na základě konkrétního azylového příběhu žadatele zasazeného do jeho osobní situace. Žalovaná přitom správně vyhodnotila, že rodinné vazby žalobce s jeho otcem nebudou vyhoštěním

žalobce jakkoliv dotčeny, neboť již teď spolu nežijí ve společné domácnosti a finanční podporu může otec žalobci zasílat stejně, jako dosud.

41. Soud nepřisvědčil ani zcela obecné námitce žalobce, že správní orgány nezohlednily jeho zdravotní stav. Tato námitka se s ohledem na průběh správního řízení a prokázané skutečnosti jeví jako účelová, neboť žalobce při svém výsledku žádné závažné zdravotní problémy neuváděl. V odvolání, resp. v žalobě pak neuvedl nic, co by mu bránilo ve vycestování nebo vedení řízení s ním. Soud nevylučuje, že žalobce se může potýkat tvrzenými zdravotními potížemi spočívajícími ve zhoršeném psychickém stavu, žalobce ovšem netvrdil, že by tyto své potíže nemohl řešit ve vlasti, nebo že by tam neměl dostupnou potřebnou zdravotní péči. Žádné lékařské zprávy přitom nepředložil, přestože tvrdil, že na své potíže bere zklidňující léky, což naznačuje, že lékaře, který mu tyto léky předepsal, navštívil.
42. Jestliže žalobce rozporoval obsah závazného stanoviska ohledně možnosti jeho vycestování do vlasti, resp. jeho přezkoumání ministrem vnitra, soud tato pochybení nebo vady závazných stanovisek neshledal. Je zjevné, že správní orgány posuzovaly možnost žalobce vycestovat do vlasti na základě všech jim dostupných informací, které měly jak z vlastních tvrzení žalobce, tak z informací o zemi původu, které se k tomu opatřily, se zaměřením na oblasti vymezené žalobcem. Ten se dovolával nebezpečí ve vlasti z důvodu, že studoval na škole, kterou měly údajně státní orgány v domovské zemi žalobce označit jako provozovanou teroristickou organizací. Časová posloupnost pobytové historie žalobce však dle žalované tuto argumentaci žalobce vylučuje, neboť žalobce na škole studoval v roce 2015, avšak z vlasti odjel v roce 2019, zcela bez jakýchkoliv problémů se státními orgány, na udělené české studijní vízum. Pokud by se státní orgány o žalobce zajímaly v takové intenzitě a rozsahu, jak žalobce tvrdí, lze si jen ztěžít představit, že by z vlasti vycestoval bez jakéhokoliv povšimnutí státní orgánů. Soud se ztotožnil i s touto argumentací žalované a rovněž na ní v podrobnostech odkazuje, neboť sám by musel pouze opakovat již vyřčené. Žádný vnitřní rozpor obsahu závazných stanovisek přitom soud neshledal; samotná skutečnost, že opatřená informace o stavu bezpečnosti a politické situaci v zemi původu žalobce z května 2025 uvádí, že někteří členové bezpečnostních složek častěji využívaly praktiky mučení, či jiné formy krutého, nelidského či ponižujícího zacházení vůči osobám s údajnou příslušností ke Straně kurdských pracujících (PKK), nebo ke Gülenovu hnutí Hizmet, přitom nestojí nijak v rozporu s tvrzením, že žalobcovo vycestování do vlasti je možné, neboť žalobce i poté, co byla jeho škola údajně zavřena v roce 2015, pobýval ve své vlasti bez problémů další 4 roky, než se rozhodl vycestovat do jiné země, a to za účelem studia, nikoliv z nouze a strachu o svůj život. Závazná stanoviska tak nejsou ani rozporná ani nepřezkoumatelná.
43. Viděno v tomto kontextu, který žalobce záměrně přehlíží, pak soud nemá pochybnosti o zákonnosti a přiměřenosti uloženého správního vyhoštění.
44. Soud tak konstatuje, že správní orgány uložily správní vyhoštění v souladu se zákonem a v přiměřené výši. Soud neshledal, že by žalovaná překročila výše stanovené meze správního uvážení, že by je dokonce zneužila, nebo že by dostatečně nezohlednila všechny významné skutečnosti. Z těchto důvodů soud nemůže souhlasit s žalobcem v tom, že by v daném případě opakovaného neoprávněného pobytu na území bylo uloženo vyhoštění v délce 4 let nepřiměřené a odporující ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců. Podle § 174a věty druhé zákona o pobytu cizinců byl přitom žalobce povinen *poskytnout veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí*.

IV. Závěr a náklady řízení

45. Soud s ohledem na vypořádání žalobních námitek neshledal žalobu jako důvodnou, a proto ji podle 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
46. Výroky o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady řízení nad rámec její úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 5. prosince 2025

Mgr. Darina Michorová
samosoudkyně